

ΗΛΕΙ

Απάθεια

Προσοχή στην απάθεια! Α΄ Σαμουήλ 1-3

Θα επισκεφθούμε σήμερα, ένα προβληματικό σπίτι αιώνες πριν, στην Παλαιά Διαθήκη, ώστε ο Λόγος του Θεού να μας διδάξει από τα λάθη που έγιναν εκεί ώστε να προσέξουμε τις προτροπές και εν προκειμένω προειδοποιήσεις του Λόγου του Θεού. Ένας από τους μεγάλους σκοπούς των ιστοριών είναι αυτός: **Να ξέρετε ότι όσα γράφτηκαν στις Γραφές, έχουν γραφτεί για να μας διδάσκουν. Έτσι, με την υπομονή και την ενθάρρυνση που δίνει η Γραφή, θα στηριχτεί η ελπίδα μας (Ρωμ. 15:4).** όταν διαβάζουμε αυτές τις ιστορίες διδασκόμαστε. Κάποιες φορές για να διορθώσουμε κάτι κι άλλες για να προετοιμαστούμε για κάτι, για να φυλαχθούμε. Και φυσικά να βλέπουμε ξανά και ξανά το Χριστό, τη δική Του συγχώρηση, τη δική Του λύτρωση μέσα από όλες τις σελίδες της.

Η συγκεκριμένη ιστορία βρίσκεται στο πρώτο βιβλίου του Σαμουήλ και είναι απλωμένη στα τρία πρώτα κεφάλαια από τα οποία θα διαβάσουμε αποσπάσματα.

Ο πατέρας της οικογένειας φορούσε, θα λέγαμε, «δύο» καπέλα. Ήταν ο ιερέας και ο κριτής. Ήταν ο τελευταίος των κριτών στην πραγματικότητα: **αυτός έκρινε τον Ισραήλ για 40 χρόνια (Α΄ Σαμουήλ 4:18).** Αυτό πρέπει να το θυμόμαστε. Το όνομά του, σήμαινε μάλλον πως «ο Γιαχβέ είναι ο Θεός μου». Ήταν πρόσωπο σεβαστό και σημαντικό για την κοινότητα. Στη συγκεκριμένη περίοδο είναι πια άνθρωπος μεγάλης ηλικίας **τα μάτια ήσαν αμαυρωμένα, ώστε δεν μπορούσε να βλέπει (Α΄ Σαμ. 3:2).** Γράφει στο κεφάλαιο 4 πως όταν πέθανε ήταν 98 ετών.

Επίσης, δεν ήταν πνευματικά αναίσθητος. Δεν ήταν στα καλύτερά του δεν ήταν, αλλά δεν ήταν αναίσθητος. Όταν ο Θεός αποκαλύφθηκε στον μικρό Σαμουήλ, ο Ηλεί κατάλαβε πως ο Θεός του μιλούσε. Μάλιστα εξήγησε στο παιδί τι να κάνει. **Και ο Κύριος κάλεσε τον Σαμουήλ ξανά, για τρίτη φορά. Και σηκώθηκε, και πήγε στον Ηλεί, και είπε: Να 'μαι, εγώ· επειδή, με κάλεσες. Και ο Ηλεί κατάλαβε ότι ο Κύριος κάλεσε το παιδί. Και ο Ηλεί είπε στον Σαμουήλ: Πήγαινε να κοιμηθείς· και αν σε κράξει, θα πεις: Μίλησε, Κύριε· επειδή, ο δούλος σου ακούει (Α΄ Σαμουήλ 3:8-9^α).** Διέκρινε εκείνο το βράδυ ο Ηλεί, την παρουσία του Θεού, μπορεί να άργησε, αλλά δεν ήταν άσχετος.

Το τελευταίο που μας λέει το κείμενο ήταν οι διαστάσεις του. **ήταν γέροντας άνθρωπος, και βαρύς (Α΄ Σαμουήλ 4:18).** Αυτό είναι σημαντικό, αλλά για να καταλάβουμε τη σημασία του πρέπει να δούμε όλη την ιστορία, οπότε θα περιμένουμε λίγο. Δεν ήταν λοιπόν, κάποιος τυχαίος. Με πιστότητα υπηρέτησε από το πόστο του για 40 χρόνια. Αυτός είναι ο πατέρας.

Περνάμε τώρα στα παιδιά του: **εκεί ήσαν οι δύο γιοι τού Ηλεί, ο Οφνει και ο Φινεές, ως ιερείς τού Κυρίου (Α΄ Σαμουήλ 1:3β)**. Υπήρχε μια διαφορά όμως. Η ζωή τους και ο χαρακτήρας τους δεν είχε καμία σχέση με του πατέρα τους. **Οι γιοι, όμως, του Ηλεί ήσαν αχρείοι άνθρωποι· δεν γνώριζαν τον Κύριο (Α΄ Σαμ. 2:12)**. Μπορεί να βρίσκονταν μέσα στον τόπο λατρείας του Θεού, η καρδιά τους όμως, ήταν μακριά. Αυτό βέβαια δεν είναι μοναδικό, δυστυχώς. Σε όλη την πορεία της ιστορίας έχουν υπάρξει ψευδοπροφήτες, ψευδοδιδάσκαλοι, ανάξιοι άνθρωποι να ηγούνται στην Εκκλησία και το λαό του Θεού. Τα παιδιά του Ηλεί μπορεί να είχαν το προνόμιο να μεγαλώσουν σε πνευματικό περιβάλλον, η ζωή τους όμως, δεν έδειχνε καμία αγάπη για το Θεό που υπηρετούσαν. Όταν πήγαιναν οι άνθρωποι να προσφέρουν θυσία, τους ταλαιπωρούσαν, επειδή έδειχναν βαθιά ασέβεια στην τελετή.

Ήξεραν, σύμφωνα με τις οδηγίες στο Λευιτικό και το Δευτερονόμιο πως, όταν πήγαιναν κάποιο ζώο για θυσία, υπήρχαν κομμάτια από τα ζώα που θα δίνονταν στους ιερείς για να τα φάνε, και να ζουν από αυτά (Δευτ. 18:1-3 και Λευιτικό 7:33). Προφανώς θεωρούσαν πως δεν τους έφταναν, και έτσι έστελναν τους υπηρέτες και τυχαία, έβαζαν μια πηρούνα μέσα στη χύτρα, στο καζάνι, και ό,τι έπιαναν το κρατούσαν. Δεν είχε νόημα να διαμαρτυρηθείς γιατί θα το έπαιρναν με το ζόρι. Έπαιρναν το καλύτερο. Συμβολικά, το παχύ μέρος ανήκε στον Κύριο. Όχι πως ο Θεός πεινούσε, αλλά το πάχος, συμβόλιζε όπως και σήμερα πολλές φορές, το πιο καλό κομμάτι. Τα παιδιά του Ηλεί έλεγαν, «Λάθος, το καλύτερο ανήκει σε εμάς.» Τα παιδιά αυτά περιφρονούσαν τα πράγματα του Θεού.

Ας θυμόμαστε πως ζούσαν σε μια κοινωνία που το κρέας δεν ήταν στο καθημερινό μενού των ανθρώπων. Αυτοί όμως επειδή ήταν ιερείς έτρωγαν κρέας πιο πολύ από όλους τους άλλους. Παρόλα αυτά δεν τους έφτανε.

Εκτός αυτών βέβαια, ζούσαν και ζωή ανήθικη. **...κοιμόνταν με γυναίκες που υπηρετούσαν στην είσοδο της σκηνής τού μαρτυρίου (Α΄ Σαμ. 2:22β)**. Κι όταν τα νέα για τη ζωή τους απλώθηκαν, δεν το έκρυψαν. Λίγο πιο κάτω διαβάζουμε πως ήταν πεισματάρηδες κι επαναστάτες, αρνούσαν να ακούσουν τη συμβουλή άλλων. Απίστευτο δεν είναι; Με ένα πατέρα που ως ιερέας και κριτής είχε δώσει τη ζωή του στα πράγματα του Θεού, αυτοί οι δύο γιοί ήταν γεμάτοι κυνισμό. Για αυτούς ο Θεός ήταν αδιάφορος και η διακονία μάλλον ένα ανέκδοτο και μάλιστα βαρετό. Δεν τους ένοιαζε τίποτα. Γράφει μάλιστα στο κεφάλαιο 3, **οι γιοι του περιφρόνησαν εμένα το Θεό (Α΄ Σαμ. 3:13)**.

Υπήρχαν όμως προειδοποιήσεις. Αρκετές μάλιστα. Υπήρχαν νέα που έφταναν στα αυτιά του πατέρα τους, του Ηλεί. Η **πρώτη προειδοποίηση** έφτασε **από τους ανθρώπους**. Γράφει πως ο Ηλεί **...μάθαινε πώς φέρονταν οι γιοι του στους Ισραηλίτες, κι ακόμα ότι πλάγιαζαν με τις γυναίκες που υπηρετούσαν στην είσοδο της σκηνής του Μαρτυρίου (Α΄ Σαμ. 2:22)**. Ήταν κοινή γνώση. Ο κόσμος το είχε τούμπανο. Και δεν κράτησε μυστικό από τον κριτή τους, που τον σέβονταν, αυτά που ήξεραν. Οι άνθρωποι του έλεγαν πως αυτά κάνουν οι γιοι σου, είναι λάθος, είναι σκάνδαλο, περιφρονούν τη θυσία, προσβάλουν το Θεό.

Επίσης, αφού πέρασε καιρός ο Ηλεί **προειδοποιήθηκε από ένα προφήτη**. Ο προφήτης που ήταν κάποιος άγνωστος άνθρωπος, όμως τον έστειλε ο Θεός, αυτός του θύμισε πως ο Θεός τον έβαλε να είναι Κριτής, πως ο Θεός τον ευλόγησε, και του ζήτησε το λόγο βασικά: **Γιατί τώρα εσείς δεν έχετε κανένα σεβασμό για τις θυσίες και τις αναίμακτες προσφορές που διέταξα να μου φέρνουν στο θυσιαστήριό μου οι Ισραηλίτες; (Α΄ Σαμ. 2:29)**. Και μάλιστα του εξηγεί γιατί βάζει και τον ίδιο μέσα: **Γιατί εκτιμάς τους γιους σου περισσότερο από μένα και παχαίνετε από τα καλύτερα μέρη των προσφορών του λαού μου του Ισραήλ;» (Α΄ Σαμ. 2:30)**. Μαζί με αυτά του

ανήγγειλε και την κρίση του Θεού. Οι γιοί του θα πέθαιναν, η οικογένειά του δεν θα συνέχιζε να έχει ιερατικά καθήκοντα. Αυτά τα σοβαρά λόγια ήταν η δεύτερη προειδοποίηση. Πρώτα από τους ανθρώπους. Και τα άκουγε για πολύ καιρό. Δεύτερο από αυτόν τον προφήτη.

Τρίτο τα **άκουσε από τον Σαμουήλ**, σε εκείνη την πολύ γνωστή κι αγαπητή ιστορία που ο Θεός φανερώνεται για πρώτη φορά στον μικρό Σαμουήλ. Ο Ηλεί του ζήτησε να του πει τι είχε πει ο Θεός, χωρίς να κρύψει τίποτα. Η απάντηση ήταν η εξής: **Και ο Κύριος είπε στον Σαμουήλ: Δες, εγώ θα κάνω στον Ισραήλ ένα πράγμα, ώστε καθένας που θα το ακούει θα του έρχεται ζάλη· κατά την ημέρα εκείνη θα εκτελέσω ενάντια στον Ηλεί όλα όσα μίλησα για την οικογένειά του· θα αρχίσω, και θα τα πραγματοποιήσω (Α΄ Σαμ. 3. 11-12).**

Πως λοιπόν, αντέδρασε ο Ηλεί σε τόσες προειδοποιήσεις; Η πρώτη αντίδραση, όταν έφταναν τα νέα από τους ανθρώπους στα αυτιά του, ήταν ένας σαφώς ατελής έλεγχος: **Γιατί κάνετε τέτοια πράγματα; Επειδή, εγώ ακούω κακά πράγματα για σας από ολόκληρον αυτό τον λαό· μη, παιδιά μου· επειδή, δεν είναι καλή η φήμη, που εγώ ακούω· εσείς κάνετε τον λαό τού Κυρίου να γίνεται παραβάτης (Α΄ Σαμ. 2:23-25).** Αυτό που ακούω καλό δεν είναι. Αυτό είναι το μόνο που λέει. Φαίνεται εκ πρώτης όψews να είναι αρκετό, αλλά τελικά δεν ήταν. Γιατί δεν ήταν;

Εξηγεί γιατί δεν ήταν. Εκείνος ο προφήτης ο άγνωστός, όταν του μίλησε είπτε τα εξής: **Γιατί κλωτσάτε στη θυσία μου και στην προσφορά μου, που πρόσταξα να κάνουν στο κατοικητήριο μου, και δοξάζεις τους γιους σου περισσότερο από μένα, ώστε να παχαίνετε με το καλύτερο από όλες τις προσφορές τού Ισραήλ τού λαού μου; (Α΄ Σαμ. 2:29).** Ο Ηλεί έδινε περισσότερο βάρος, περισσότερη σημασία στους γιους του καθώς ανέχονταν να βλέπει όλα αυτά που έκαναν. Αν δείτε τα σχετικά κεφάλαια στο Λευιτικό, ο Λόγος του Θεού ήταν αυστηρός και ξεκάθαρος στο τι είδους συμπεριφορά θέλει ο Θεός από τους υπηρέτες του.

Μπορεί να έκανε την παρατήρηση, μπορεί να σούφρωσε τα φρύδια του, μπορεί να τους μίλησε κι απότομα, αλλά αυτό δεν ήταν αρκετό. Εμμέσως πλην σαφώς, με τη στάση του, τους έλεγε «δεν πειράζει». Η δική του στάση επικοινωνούσε στα παιδιά του, πως ίσως και ο Θεός λέει «δεν πειράζει». Η οικογένειά του χειροτέρευε, οι άνθρωποι του έφερναν τα νέα, αλλά δεν έκανε τίποτα δραστικό. Με άλλα λόγια ήταν «απαθής».

Τι θα έπρεπε να έχει κάνει δηλαδή; Ίσως αναρωτιέστε. Τουλάχιστον, θα μπορούσε να τους έχει διαβάσει τις περικοπές από το Λευιτικό, από το κεφάλαιο 7. Θα μπορούσε αν θέλετε για προειδοποίηση να τους διαβάσει τι λέει εκεί: **Όποιος φάει το λίπος του ζώου προσφέρεται στον Κύριο θυσία με φωτιά, θα αποκοπεί από το λαό του (Λευιτικό 7:25).** Θα έπρεπε να τους είχε βγάλει από εκεί.

Φτάνει όμως εδώ με την αφήγηση. Υπάρχουν τέσσερα σημάδια που φανερώνουν πως η οικογένεια αυτή χειροτέρευε. Οι συμπεριφορές αυτές δεν προκύπτουν από τη μια μέρα στην άλλη. Γράφει στις Παροιμίες **Και το παιδί ακόμα δείχνει με τις πράξεις του, αν θα 'ναι τα έργα του αθώα και σωστά (Παροιμίες 20:11).** Χρειάζεται να υπάρχουν γονείς που πραγματικά να νοιάζονται και να ανησυχούν, ώστε να κάνουν ότι είναι ανθρωπίνως δυνατό για τα παιδιά τους. Έχω τη γνώμη – αν διαβάζω καλά όλη την ιστορία – πως υπήρχε χρόνια απάθεια εκ μέρους του Ηλεί.

Είναι απίστευτη η δήλωση: **Οι γιοι, όμως, του Ηλεί ήσαν αχρείοι άνθρωποι· δεν γνώριζαν τον Κύριο (Α΄ Σαμ. 2:12).** Του ιερέα τα παιδιά; Κι όμως έτσι λέει η Γραφή. Όπως επίσης γράφει και στους Κριτές θυμάστε; Όταν λέει πως πέθανε κι ο Ιησούς του Ναυή, που διαδέχτηκε τον Μωυσή

γράφει: **Πέθανε επίσης και όλη εκείνη η γενιά κι ύστερα ήρθε άλλη που δε γνώριζε τον Κύριο ούτε τα έργα που είχε κάνει για χάρη των Ισραηλιτών (Κριτές 2:10).** Πως είναι δυνατόν; Πως είναι δυνατόν να μεγαλώσει μια γενιά και να μην ξέρει τι έκανε ο Θεός; Ξέρετε πως γίνεται; Σιγά-σιγά. Όλες εκείνες οι συμπεριφορές που λένε: μην τα παίρνεις και πολύ σοβαρά αυτά που λέει ο Θεός. Όλες οι επιλογές μέσα στα χρόνια, που τις κάνουμε, διευκολυνόμαστε εκείνη την ώρα παραβλέποντας τη σοφία του Θεού και τι γίνεται μετά; Έλεγε ο Ωσηέ, σπείραμε άνεμο και θερίσαμε ανεμοστρόβιλο.

Παρόλο που εμείς ως άνθρωποι δεν μπορούμε να αλλάξουμε την καρδιά κανενός, υπάρχουν όμως, πολλές ευκαιρίες στα χέρια των γονιών όσο τα παιδιά είναι μικρά. Κάθε μέρα είναι μια ευκαιρία να τους δείξουμε πόσο πολύ ο Θεός τα αγαπάει, να τους δείξουμε πόσο διαφορετική είναι η ζωή του Χριστού και πόσο πιο ωραία. Τα παιδιά μας κάθε μέρα υφίστανται την «προπαγάνδα του κόσμου». Ενός κόσμου όπου η αμαρτία είναι φυσιολογική και η δικαιοσύνη του Θεού παράξενη. Όταν η μάχη είναι τόσο πολύ εναντίον μας, και απειλεί το παρόν και το αιώνιο μέλλον των παιδιών μας, πρέπει να πολεμήσουμε ως γονείς. **Δεν έχουμε την πολυτέλεια να μένουμε απαθείς και να πιστεύουμε πως με κάποιο μαγικό τρόπο, χωρίς δικό μας κόπο, τα παιδιά θα αγαπήσουν το Θεό.**

Το δεύτερο σημάδι που έδειχνε την χειροτέρευση της οικογένειας ήταν η **άρνηση του πατέρα να αντιμετωπίσει τον τρόπο ζωής των παιδιών του.** Να διαβάσουμε πάλι τα λόγια που ο Θεός έβαλε στο μικρό Σαμουήλ να πει: **Ο Κύριος τότε του είπε: «Κοίτα· εγώ θα κάνω στο λαό του Ισραήλ κάτι, που όποιος το ακούει θα του έρχεται ζάλη. Την ημέρα εκείνη θα πραγματοποιήσω σχετικά με τον Ηλεί όλα όσα έχω πει για την οικογένειά του, χωρίς να παραλείψω τίποτε. Του έχω αναγγείλει ότι θα τιμωρήσω την οικογένειά του μια για πάντα, γιατί οι γιοι του περιφρόνησαν εμένα το Θεό· κι ενώ αυτός ήξερε την αμαρτία τους, δεν τους τιμώρησε (Α΄ Σαμ. 3:12-13).** Αυτή είναι μια δυσάρεστη ετυμηγορία. Ο Ηλεί δεν έκανε κάτι. Παθητικότητα. Απάθεια. Απάθεια στην αρχή που οδήγησε ανθρώπους που μεγάλωναν μέσα στη Σκηνή του Μαρτυρίου να γίνουν κυνικοί. Απάθεια όταν είδε τι έκαναν και δεν τους συγγάζεψε. Η δική του απάθεια μέσα στα χρόνια, κατέστρεψε τα παιδιά του. Η αμαρτία μέσα μας, θέλει να μας κάνει να πιστεύουμε πως το να μην αντιδράς δείχνει αγάπη. Κάποιες φορές την αγάπη τη βλέπεις με την αντίδραση.

Γράφει πάλι στις Παροιμίες: **Σκληρά το γιο σου να παιδαγωγείς όσο υπάρχει ελπίδα, για να μη συντελέσεις στην καταστροφή του (Παροιμίες 19:18).** Για αυτό μέσα στην παιδεία του Θεού, στην εκπαίδευση υπάρχει και η ράβδος, όταν είναι καιρός φυσικά. Ο Ηλεί με τη στάση του, συνέδραμε στο να έρθει η κρίση του Θεού στα παιδιά του. Πράγματι και τα δύο παιδιά του πέθαναν την ίδια μέρα, όταν μετά από καιρό ήταν στη μάχη. Φταίγανε οι ίδιοι; Φυσικά και φταίγανε. Μεγάλοι άνθρωποι ήταν. Ο Ηλεί όμως είχε κι εκείνος τη δική του ευθύνη, πιθανώς όταν για χρόνια δεν επέμενε στο ότι με το Θεό δεν μπορείς να παίζεις. Δεν μπορείς να κάνεις ό,τι θέλεις και να νομίζεις πως μπορείς να τον κοροϊδεύεις το Θεό.

Τρίτο σημάδι ήταν η **αποτυχία του πατέρα να ανταποκριθεί σωστά στις προειδοποιήσεις των άλλων.** Ο Θεός έχει τρόπους να μας δείξει τι συμβαίνει. Χρησιμοποιεί και τους ανθρώπους για να δούμε την αλήθεια. Και είναι τόσο σημαντικό να μπορούμε και να θέλουμε να ακούμε τον έλεγχο των άλλων, τις προειδοποιήσεις τους. Διαβάζουμε, **Ο δρόμος τού άφρονα είναι σωστός στα μάτια του· ενώ εκείνος που ακούει συμβουλές είναι σοφός (Παροιμίες 12:15).** Πιο κάτω ξανά, η **σοφία είναι μαζί μ' εκείνους που δέχονται συμβουλές (Παροιμίες 13:10).** Και πιο κάτω: **Ν' ακούς συμβουλές, τις διδαχές να δέχεσαι ώστε να γίνεις τελικά σοφός (Παροιμίες 19:20).**

Όταν κάποιος μου λέει κάτι για τα παιδιά μου, πως αντιδρώ; Ακούω; Ακούω το δάσκαλο στο σχολείο; Τον ομαδάρχη στην κατασκήνωση; Υπάρχουν πολλές φορές αδυναμίες στη ζωή των παιδιών μας που εμείς οι γονείς πεισματικά αρνούμαστε να τις δούμε. Όταν κάνει ένα σχόλιο ο παππούς ή η γιαγιά ακούμε; Ζυγίζουμε αυτό που ακούσαμε; Μπορεί να μην είναι πάντα σωστό, αλλά πρέπει τουλάχιστον να το ακούσω και να το σκεφτώ.

Το τέταρτο σημάδι που έδειχνε πως τα πράγματα πήγαιναν λάθος ήταν πως **όταν εκλογικεύεις το λάθος, γίνεσαι μέρος του προβλήματος**. Αναφερθήκαμε στο ότι ο Ηλεί ήταν υπέρβαρος. Δεν το γράφει τυχαία. Ο προφήτης το είχε πει **δοξάζεις τους γιους σου περισσότερο από μένα, ώστε να παχαίνετε με το καλύτερο από όλες τις προσφορές τού Ισραήλ τού λαού μου; (Α΄Σαμ. 2:29)**. Παρατηρείτε τον πληθυντικό; Ο Ηλεί επίσης έπαιρνε κι έτρωγε από τις προσφορές που παράνομα έπαιρναν οι γιοι του.

Η σημερινή ιστορία είναι μια προειδοποίηση ενάντια στην απάθεια. Απάθεια είναι όταν βλέπω κάτι, πρέπει να αντιδράσω, και δεν αντιδρώ. **Ο Ηλεί ήταν (α) απαθής στο μέγαλωμα των παιδιών, (β) απαθής στην αμαρτία τους, (γ) απαθής στις προειδοποιήσεις των ανθρώπων και του Θεού (δ) απαθής στην προσωπική του ζωή, γιατί κι ο ίδιος τελικά συμμετείχε σε ότι έκαναν τα παιδιά του, έγινε μέρος του προβλήματος**.

Πράγματι δεν έχουμε την εξουσία να κάνουμε κανένα παιδί μας με το ζόρι να αγαπήσει το Θεό. Το θαύμα της αναγέννησης μόνο ο Θεός μπορεί να το κάνει. Αυτό δεν σημαίνει όμως, πως δεν μπορούμε ή δεν έχουμε να κάνουμε τίποτα. Πρέπει να διδάξουμε την αλήθεια και να το κάνουμε με επιμέλεια. Πολλές φορές το έχουμε πει πως ο κόσμος δεν είναι ουδέτερος. Ο διάβολος δεν αφήνει τίποτα στην τύχη. Η αμαρτωλή φύση μας και ο κόσμος που είναι στο σκοτάδι κι ο διάβολος που θέλει την ψυχή μας, μας βομβαρδίζει συνέχεια. Για αυτό ούτε στη διδασκαλία, ούτε στο προσωπικό παράδειγμα, ούτε στην επιμονή μας ούτε στην διαπαιδαγώγηση, να νοιώσουμε ότι εμείς είμαστε οι φανατικοί. Αυτός που φανατικά θέλει να με καταστρέψει αιώνια είναι ο διάβολος. Δεν είναι υπερβολικός ο Λόγος του Θεού όταν λέει: **Να μένουν στην καρδιά σου οι εντολές αυτές, που εγώ σήμερα σου δίνω. Να τις διδάσκεις στα παιδιά σου και να μιλάς γι' αυτές όταν κάθεσαι στο σπίτι σου κι όταν βαδίζεις στο δρόμο, όταν ξαπλώνεις για ύπνο κι όταν σηκώνεσαι (Δευτ. 6:6-7)**.

Επίσης, μπορούμε με τη χάρη του Θεού να είμαστε καλά παραδείγματα. Να είναι η ζωή μας, μια ζωή που φανερώνει την αγάπη του Θεού, την αλήθεια του Θεού, ώστε με τη ζωή μας και τη διδασκαλία μας, να κάνουμε το μέρος μας. Αν επιμένουμε στα λάθος πράγματα, αν είμαστε απαθείς στο λάθος τους, συνδράμουμε στην καταστροφή τους. Κι ο Θεός να μας φυλάξει από αυτό. Μας εμπιστεύθηκε παιδικές ψυχές. Πρέπει να σταθούμε με αγάπη και υπευθυνότητα μπροστά στον Πατέρα Θεό σε αυτή την κλήση.

Ποιο είναι το παράδειγμα μας; Είναι ο Πατέρας Θεός. Ο Θεός Πατέρας δεν είναι ποτέ απαθής με μας, ποτέ! **Παιδί μου, μην περιφρονείς τη διαπαιδαγώγηση του Κυρίου, και μη χάνεις το θάρρος σου όταν ελέγχεται απ' αυτόν. Γιατί όποιον ο Κύριος αγαπάει, τον διαπαιδαγωγεί, και μαστιγώνει καθένα που παραδέχεται για παιδί του (Εβρ. 12:5-6)**. Μάλιστα ο Θεός το κάνει τέλεια με μοναδικό γνώμονα το δικό μας καλό: **Οι πρώτοι (εννοεί τους επίγειους γονείς) μάς διαπαιδαγώγησαν όπως αυτοί νόμιζαν για λίγο χρόνο· εκείνος για το καλό μας, για να μετάρσχουμε στην αγιότητά του (Εβρ. 12:10)** Και φυσικά αυτό έχει και υπόσχεση. **Η διαπαιδαγώγηση ποτέ δε φαίνεται στην αρχή να προξενεί χαρά αλλά λύπη· αργότερα, όμως, αποφέρει ειρήνη και δικαιοσύνη σ' αυτούς που διαπαιδαγωγήθηκαν (Εβρ. 12:11)**. Ο Θεός δεν

μένει απαθής με μένα. Ο Χριστός δεν είναι απαθής στο τι μου συμβαίνει. Ακριβώς γιατί με αγαπάει! Και γιατί θέλει να μετάρχω στην αγιότητά του, θέλει να έχω ειρήνη και δικαιοσύνη.

Ίσως, καθώς τα ακούμε, πρέπει να σκεφτούμε. Σκέφτομαι όπως ο Ηλεί; Πρέπει να γυρίσω πίσω. Να ζητήσω συγγνώμη από το Θεό. Ή τι πρέπει να κάνω, ώστε να μην γίνω σαν τον Ηλεί. Δεν θέλω μετά από χρόνια να μου πει ο Θεός, ήξερες και δεν έκανες τίποτα.

Ο Χριστός μπορεί να με βοηθήσει! Στο Χριστό πρέπει να πάμε αδελφοί. Μπορεί να με συγχωρήσει στα λάθη μου. Μπορεί ακόμη να με βοηθήσει να τα διορθώσω. Μπορεί να με κάνει να ακούω τις συμβουλές των άλλων. Η χάρη Του, ΕΙΝΑΙ άφθονη, λέει στη Ρωμαίους. Όπου περισσεύει η αμαρτία, περισσεύει πιο πολύ η χάρη. Εκείνος έχει πληρώσει κι αυτές τις αμαρτίες. Κι ακόμη κι αν έχω κάνει λάθος, Αυτός μπορεί να με οδηγήσει πίσω στο να κάνω το σωστό, μπορεί να με βοηθήσει να αναπληρώσω τον χαμένο καιρό. Ή να με φυλάξει από το να μην κατρακυλίσω όπως ο Ηλεί. Και συνήθως αυτές οι κατρακύλες γίνονται «σιγά-σιγά». Μέσα μου κατοικεί το Άγιο Πνεύμα. Αυτό σημαίνει δύναμη. Στα χέρια μου έχω τη Γραφή. Μαθαίνω τη σοφία του Θεού. Γύρω μου έχω άλλα αδέρφια να προσευχηθούν μαζί μου και να με βοηθήσουν. Δεν είμαι μόνος μου. Υπάρχει η χάρη του Θεού!!

Εμείς ως γονείς, κι όλοι οι μεγάλοι, έχουμε ανάγκη, εμείς πρώτα να είμαστε καλά με το Θεό. Να προχωρούμε στην πίστη. Να είναι ο Χριστός βασιλιάς στη δική μας ζωή. Να αγαπάμε το Χριστό, ώστε να έχουμε την διάκριση, τη διαύγεια, την επιμονή, τη σοφία που χρειάζεται κάθε φορά. **Ο καρπός του δικαίου είναι δέντρο ζωής· και όποιος κερδίζει ψυχές, είναι σοφός (Παροιμίες 11:30).** Να κερδηθούν με τη δική Του χάρη, οι ψυχές των παιδιών μας στο Χριστό. Και εδώ ο Χριστός είναι η δύναμή μας!

Και μια τελευταία σκέψη. Το περιστατικό αυτό μας ξαναφέρνει μπροστά στην πραγματικότητα της αμαρτίας. Η οποία άλλοτε λίγο κι άλλοτε πολύ μας εμποδίζει να πάμε στο Θεό. Αυτό ισχύει και για τους ιερείς. Όταν εκείνος ο άγνωστος προφήτης πήγε στον Ηλεί και του είπε για την κρίση του Θεού στην οικογένειά του, είπε και το εξής: **...θα αναδείξω έναν ιερέα που θα μου είναι πιστός, και θα πράττει ό,τι εγώ σκέφτομαι και θέλω (Α΄ Σαμ. 2:35α).** Υπήρξε τέτοιος; Πιστός, που να κάνει ό,τι σκέφτεται και θέλει ο Θεός; Ο Σαμουήλ ήταν κι αυτός αμαρτωλός. Δεν υπήρξε ποτέ άνθρωπος χωρίς αμαρτία, για να μπορεί να μας φέρει στο Θεό.

Ο Χριστός είναι ο μόνος ιερέας, ο μέγας αρχιερέας που ήταν απόλυτα πιστός στο τι ήθελε ο Θεός για αυτό και είναι ο μόνος που σώζει και μεσιτεύει. **Τέτοιος, λοιπόν, αρχιερέας μάς χρειαζόταν· άγιος, άκακος, αψεγάδιαστος, χωρίς καμιά σχέση με την ανθρώπινη αμαρτία, ο οποίος ανέβηκε πάνω από τα ουράνια. Αυτός δεν έχει ανάγκη, όπως οι άλλοι αρχιερείς, να προσφέρει καθημερινά θυσίες, πρώτα για τις δικές του αμαρτίες, κι ύστερα για τις αμαρτίες του λαού. Αυτό το έκανε μια για πάντα, προσφέροντας τον ίδιο τον εαυτό του (Εβραίους 7:26-27).** Σε αυτόν τον αρχιερέα, το Χριστό, που δεν αμάρτησε ποτέ, αλλά καταλαβαίνει τέλεια κι έχει την εξουσία να σε συγχωρήσει, πρέπει να πάμε κι εμείς και τα παιδιά μας. Αυτός είναι η ελπίδα η δική μας και των παιδιών μας. Μη κοιτάμε σε ανθρώπους. Αμήν.